

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. A S.,
sídlem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. JMK-142580/2017, sp. zn. S-JMK 137864/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2017, č. j. JMK-142580/2017, sp. zn. S-JMK 137864/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odboru dopravy, ze dne 4. 9. 2017, č. j. MUB/OD-39199/2017 pal, sp. zn. OD-1576/2017-pal (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ: v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
2. Dne 30. 12. 2016 v 20:22 hod. v Bučovicích, ul. Slavkovská, v místě určeném souřadnicemi GPS [(GPS délka 016°59'35.664"E), (GPS šířka 49°09'10.182"N)] ve směru jízdy na Uherské Hradiště, byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, zadokumentována jízda motorového vozidla RZ:, jehož je žalobce provozovatelem, kdy nezjištěný řidič v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 65 km/h, pročež mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy 62 km/h, a to v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, přičemž ve vztahu k zákonnosti prvostupňového rozhodnutí uvedl, že bylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. V kontextu podkladů založených ve správním spisu a dotčené právní úpravy pak doplnil, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro uplatnění odpovědnosti právnické osoby jako provozovatele vozidla ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Ve vztahu k výši uložené pokuty pak žalovaný uvedl, že po spáchání přestupku nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro žalobce příznivější. Pokuta proto byla uložena podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání přestupku (dříve správní delikt), a to na samotné spodní hranici zákonného rozpětí, což je možné považovat za zcela přiměřené.

III. Žaloba

4. Žalobce předně namítal, že je prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť nebyly v něm učiněné závěry dostatečně zdůvodněny. Zejména nemělo být objasněno ani prokázáno, zda mělo porušení pravidel silničního provozu za následek dopravní nehodu či nikoliv. Stejně tak se podle názoru žalobce prvostupňový správní orgán dostatečně nezabýval tím, zda byly naplněny všechny formální znaky skutkové

podstaty přestupku, kterého se měl neznámý řidič překročením nejvyšší dovolené rychlosti dopustit. Žalovaný uvedené vady v rámci napadeného rozhodnutí aproboval a blíže se jimi nezabýval. Rozhodnutí správních orgánů jsou podle žalobce šablonovitá.

5. Další okruh žalobních námitek směřoval proti provedení měření rychlosti. V tomto ohledu žalobce namítal, že se prvostupňový správní orgán nezabýval tím, zda obecní policie měřila rychlost v součinnosti s PČR podle ust. § 79a zákona o silničním provozu. Dále nebylo prokazováno, že měření rychlosti probíhalo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu, což má za následek nezákonnost důkazu v podobě pořízeného záznamu. Ze správního spisu není rovněž zřejmé, jestli bylo místo měření označeno příslušným dopravním značením začátku a konce měření rychlosti (č. IP 31a/č. IP 31b - vyhláška č. 30/2001 Sb.), jak stanovuje ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“).
6. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že se prvostupňový správní orgán vůbec nezabýval otázkou uveřejnění zřízení automatizovaného technického systému podle výše odkazovaného ustanovení zákona o obecní policii. Jsou proto pochybnosti, zda se nejednalo o tzv. skryté měření, jehož použití je nezákonné. Současně se měl prvostupňový správní orgán ex officio věnovat tomu, že je společnost RAMET, a.s. jak výrobcem, tak vlastníkem rychloměru, který ověřila podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“). Pokud pak tato společnost vydává ověřovací list, který má povahu osvědčení v režimu příslušného veřejnoprávního předpisu, je takový postup podle žalobce v rozporu s požadavkem nepodjatosti podle ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce proto dal podnět k zahájení přezkumného řízení, přičemž krajskému soudu navrhl, aby řízení do doby jeho posouzení přerušil.
7. Kromě toho spatřoval žalobce nezákonnost prvostupňového rozhodnutí v tom, že v něm nebyl blíže objasněn pojem „automat“, přičemž nelze ani z podkladů založených ve správním spisu dovodit, zda byl rychloměr v místě skutečně napevno umístěn, resp. zda vždy pracoval v automatizovaném režimu. Dále nebyl proveden důkaz opatřením obecné povahy ČMI, na základě kterého byla odchylka měření aplikována. Žalobce se proto nemohl k takovému postupu vyjádřit. Stejně tak žalobce označil za nepřezkoumatelný závěr prvostupňového správního orgánu, že se vozidlo nachází v radarovém svazku.
8. Žalobce rovněž namítal vady výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť v něm nebyl stejně jako v odůvodnění uveden odkaz na ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Kromě toho bylo ve vztahu k výši uložené pokuty odkázáno pouze na ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, přestože dané ustanovení obsahuje několik písmen stanovujících různé rozpětí pokuty. Dále nebylo specifikováno, jaký typ rychloměru v automatizovaném režimu byl k měření použit a zda mělo porušení pravidel silničního provozu za následek dopravní nehodu. Prvostupňový správní orgán navíc žalobci nezákonně uložil, aby pokutu a náklady řízení uhradit bezhotovostním převodem.
9. Dále žalobce namítal, že je skutková podstata přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu protiústavní, neboť vyžaduje zejména nesplnitelné chování provozovatele, přičemž je založena na

presumpci odpovědnosti, nerespektující právo obviněného na odepření výpovědi. Správní orgány navíc měly aplikovat novou právní úpravu přestupkového práva přinejmenším v rámci úvah o výši uloženého správního trestu, a to v kontextu institutu mimořádného snížení pokuty.

10. Žalobce je poté toho názoru, že správní orgány postupují ve vztahu k tuzemským provozovatelům vozidel diskriminačním způsobem, pakliže nestíhají přestupky spáchané vozidly registrovanými v zahraničí. Za účelem prokázání těchto skutečností žalobce navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem, zda Městská policie Ostrava dokumentuje a oznamuje všechny přestupky spáchané vozidly se zahraniční státní poznávací značkou, kolikrát takto vymáhala určenou částku atd.
11. Závěrem žalobce namítal, že došlo ve správním řízení k procesním pochybením, pakliže sice byly do výroku prvostupňového rozhodnutí doplněny GPS souřadnice místa spáchání přestupku, ale žalobci nebylo umožněno, aby se k této změně vyjádřil. Stejně tak nebyl vyrozuměn o tom, že bude ve věci doplněno dokazování. Prvostupňový správní orgán pak při posuzování materiální stránky přestupku vycházel z toho, že se v daném místě nachází školské zařízení, což je však s ohledem na dobu spáchání přestupku (ve večerních hodinách a v době prázdnin) irelevantní. Hustota provozu nebyla nijak prokázána, přičemž se jednalo o bagatelní překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
12. Na základě výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, žalovanému uložil povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
13. Současně byl v žalobě vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to spolu s návrhem na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný považoval ve svém vyjádření žalobu za nedůvodnou, a to z následujících důvodů. Ze spisu nevyplývá, že by došlo spácháním přestupku k dopravní nehodě, přičemž ani žalobce ve správním řízení v tomto ohledu nic nenamítal. Naopak je zřejmé, že byly formální znaky skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu naplněny. Pokud se jedná o výhrady žalovaného uvedené ve zrušujícím rozhodnutí, byly prvostupňovým správním orgánem při vydání nového rozhodnutí o přestupku řádně zohledněny.
15. Ze správního spisu pak spolehlivě vyplývá, že bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem s platným ověřovacím listem, a to na místě schváleném PČR. Žalobce měl možnost se s poklady (včetně typu rychloměru) pro vydání rozhodnutí na výzvu seznámit, což neučinil. Označení začátku a konce měření dopravním značením není zákonem vyžadováno. Co se týče doplnění dokazování výstupní fotografií s příloženou šablonou mimo ústní jednání, žalobce se jej ani v zastoupení neúčastnil, přestože mu mohla být v tomto kontextu funkce kontrolní šablony objasněna.

16. Podle názoru žalovaného dále není odkaz na ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí o přestupku nezbytný, neboť se týká jen stanovení způsobu výběru pokuty. Odkaz na ust. § 125c odst. 5 téhož zákona je pak s ohledem na další okolnosti dostačující. Za obligatorní náležitosti výroku nelze považovat ani údaj o tom, že nedošlo k dopravní nehodě a jaký byl užit typ rychloměru. Žalobci nic nebránilo v tom, aby uloženou pokutu uhradil v hotovosti na pokladně.
17. Žalovaný se dále neztotožnil ani s tvrzenou protiústavností skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Pozdější právní úprava není pro žalobce příznivější. K namítané diskriminaci žalovaný doplnil, že správní orgány ze zákona projednávají všechny přestupky, o kterých se dozví, což nicméně není ve vztahu k nyní posuzované věci relevantní. Pokud bylo namítáno porušení procesních práv obviněného, žalovaný doplnil, že uvedením souřadnic GPS došlo pouze k upřesnění výroku prvostupňového rozhodnutí, k čemuž se žalobce mohl vyjádřit, pokud by se dokazování mimo ústní jednání účastnil. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Správní spis

18. Na základě oznámení přestupku, v rozhodné době platného ověřovacího listu použitého rychloměru RAMER 10T a záznamu přestupku ze dne 30. 12. 2016, byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k tomu, aby uhradil určenou částku nebo sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. V tomto kontextu bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 16. 1. 2017 vyjádření žalobce, ve kterém byl jako řidič vozidla označen pan I.H., kterému však nebylo předvolání k podání vysvětlení doručeno (přiložena doručenka). Z toho důvodu bylo řízení o přestupku odloženo a následně byl vydán příkaz ze dne 27. 2. 2017, proti kterému podal žalobce jako provozovatel vozidla odpor v zastoupení společnosti, s.r.o..
19. Následně bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla (dnes přestupek), včetně vyrozumění o provedení důkazu listinami založenými ve spisu mimo ústní jednání dne 19. 4. 2017 a možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Provedení důkazu mimo ústní jednání se za žalobce nikdo neúčastnil. Prvostupňový správní orgán poté vydal prvotní rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 5. 2017, č. j. MUB/OD-21210/2017 pal, proti kterému podal žalobce prostřednictvím zástupce blanketní odvolání. Na jeho základě bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2017, č. j. JMK 103877/2017, kterým bylo prvotní rozhodnutí o přestupku z důvodu nepřezkoumatelnosti a nedostatků ohledně skutkových zjištění zrušeno, a věc byla prvostupňovému správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení.
20. V této souvislosti byl správní spis doplněn o souhlasné vyjádření PČR k umístění a měření rychlosti vozidel radarem RAMER 10T (na silnici I/50 Bučovice, ulice Slavkovská) ze dne 26. 8. 2016, záznam o přestupku s přiloženou kontrolní šablonou a celkem pět kopií sdělení osoby řidiče v jiných řízeních, kde byl opakovaně označen jako řidič pan I.H.. Žalobce pak byl dne 16. 8. 2017 písemně vyzván k tomu (rovněž prostřednictvím zástupce), aby se se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož nevyužil. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti

kterému podal žalobce prostřednictvím zástupce blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno, což mělo za následek vydání napadeného rozhodnutí.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

21. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 16. 4. 2019. K jednání se za žalobce nikdo nedostavil. Za stranu žalovaného se dostavil pověřený zaměstnanec. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci obsahu procesních návrhů. Zástupkyně žalovaného poté v rámci svého vyjádření odkázala na obsah vyjádření k žalobě.
22. Následně krajský soud přistoupl k rekapitulaci obsahu soudního a správního spisu. Ve vztahu k námitce žalobce ohledně absence zveřejnění informace o měření rychlosti v místě spáchání přestupku pak krajský soud provedl důkaz listinami prokazujícími, že se na internetových stránkách obce Bučovice (www.bucovice.cz) nachází ke stažení dokumenty obsahující informace o měření rychlosti na dotčeném místě, ověřovací list rychloměru a souhlas PČR s umístěním rychloměru, přičemž byly dané informace naposledy aktualizovány dne 17. 10. 2016, tedy přede dne spáchání přestupku. Jelikož nebyly vzneseny žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečného návrhu ve věci ze strany zástupkyně žalovaného krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
24. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Pro větší přehlednost odůvodnění krajský soud sdružil vypořádání žalobních námitek do následujících bodů.
 - a) **Nedostatek důvodů a skutkových zjištění**
27. Předně žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Správní orgány se navíc podle jeho názoru nezabývaly při zjišťování skutkového stavu věci a jeho právní kvalifikaci všemi rozhodnými skutečnostmi. V tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje se žalobcem v tom, že absence následku v podobě dopravní nehody je jednou ze zákonných podmínek pro postih provozovatele vozidla za jednání mající znaky přestupku podle ust. § 125f odst. 1

zákona o silničním provozu. Správní orgány nicméně vycházely ze skutečnosti, že z podkladů založených ve správním spisu způsobení dopravní nehody nevyplývá. Jednání neznámého řidiče mající znaky přestupku bylo navíc zachyceno automatizovaným technickým prostředkem, protože byl prvostupňový správní orgán ve vztahu ke zjišťování dalších okolností, a to například provedením důkazu výsledkem zasahujících policistů, limitován.

28. Žalobce pak byl ve správním řízení do jisté míry pasivní, neboť opakovaně podal pouze blanketní odvolání a vznik dopravní nehody jako vlastník vozidla ani ve svém vyjádření na výzvu k úhradě určené částky nenamítal. Ostatně také v žalobě zůstala tato námitka pouze v rovině spekulativního a ničím nepodloženého tvrzení. Pokud tedy správní orgán konstatoval, že k dopravní nehodě překročením nejvyšší dovolené rychlosti nedošlo, koresponduje tento závěr s podklady, které jsou ve správním spisu založeny.
29. Co se dále týče formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jejich naplnění bylo správním orgánem dostatečně posuzováno a popsáno jak ve výroku, tak odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Příslušný správní orgán totiž opakovaně uvedl, že ke spáchání přestupku došlo neznámým řidičem překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci, neboť byla vozidlu žalobce automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 65 km/h (bez zohlednění odchylky měření). Tyto skutečnosti shodně vyplývají zejména z oznámení Městské policie Bučovice a záznamu o přestupku, který byl doplněn v rozhodné době platným ověřovacím listem rychloměru.
30. Krajský soud připomíná, že bylo proti prvostupňovému rozhodnutí podáno pouze blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu doplněno, což má vliv na rozsah odvolacího přezkumu. Napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné pouze proto, že žalovaný přezkoumal zákonnost prvostupňového rozhodnutí, aniž by se explicitně zabýval důvody, pro které bylo původní rozhodnutí ze dne 9. 5. 2017, č. j. MUB/OD-21210/2017 pal, zrušeno. Napadeným rozhodnutím totiž žalovaný rozhodoval výhradně o zákonnosti a přezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, které již bylo podle jeho názoru vydáno na základě skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností.
31. Nelze se dále ztotožnit ani s argumentací žalobce, že jsou rozhodnutí správních orgánů šablonovitá. Jak v prvostupňovém, tak napadeném rozhodnutí je provedena podrobná rekapitulace skutkového stavu věci a průběhu správního řízení, přičemž jsou veškeré úvahy ohledně naplnění znaků skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla v kontextu dotčené právní úpravy a podkladů založených ve správním spisu konkretizovány. Je navíc nutné reflektovat skutečnost, že se u přestupků provozovatele vozidla jedná z podstaty věci o protiprávní jednání, které v jednotlivých případech nevykazuje zásadní skutkové a procesní odlišnosti. K tomu ostatně do značné míry přispívá rovněž způsob výkonu zastoupení společností, s.r.o., která v různých přestupkových řízeních používá účelové praktiky spočívající ve sdělování údajů o nekontaktních řidičích, uplatnění všech námitek až v žalobě apod., což je krajskému soudu z jeho rozhodovací činnosti dobře známo.

b) Měření rychlosti

32. Kromě výše uvedeného směřovalo větší množství žalobních námitek proti správnosti provedeného měření rychlosti. Předně žalobce namítal, že se správní orgány nezabývaly tím, zda obecní policie měřila rychlost vozidel v daném místě v součinnosti s PČR, jak vyplývá z ust. § 79a zákona o silničním provozu: „*Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*“ Krajský soud je však toho názoru, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, v čem měla součinnost s PČR spočívat, resp. proč neměla být ze strany obecní policie dodržena. Ve správním spisu se naopak nachází souhlasné stanovisko PČR s měřením rychlosti ze dne 26. 8. 2016, což dokládá, že byl s umístěním stacionárního měřiče rychlosti v daném místě souhlas v souladu se zákonem výslovně učiněn (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 11. 2018, č. j. 18 A 20/2017-28; rozhodnutí krajských soudů na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz).
33. Nelze se pak ztotožnit ani s námitkou žalobce, že nebylo objasněno či prokázáno, že měření rychlosti probíhalo za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Předně krajský soud uvádí, že bylo vozidlo žalobce změřeno v zastavěné části obce, a to v blízkosti přechodu pro chodce, kde je zvýšený pohyb osob předpokládán. Místní podmínky jsou navíc prvostupňovému správnímu orgánu nepochybně důvěrně známy z jeho vlastní úřední činnosti a není tedy nezbytné, aby se jimi podrobně zabýval za předpokladu, že žalobce v tomto ohledu nic nenamítal. Záměr spočívající ve zvýšení bezpečnosti provozu navíc vyplývá rovněž z již uvedeného souhlasného stanoviska PČR ze dne 26. 8. 2016, protože lze považovat za zcela dostačující, pokud se prvostupňový správní orgán danou otázkou výslovně zabýval až v rámci hodnocení materiální stránky přestupku.
34. Nedostatky skutkových zjištění pak krajský soud nespatořoval ani ve vztahu k označení začátku a konce úseku měření rychlosti příslušným dopravním značením (č. IP 31a/č. IP 31b). K námitce žalobce krajský soud dodává, že povinnost označit úsek měření uvedeným dopravním značením byla z ust. § 79a zákona o silničním provozu od 1. 8. 2011 odstraněna a nelze ji dále dovozovat pouze z podzákoného právního předpisu nižší právní síly, který dopravní značení vymezuje (aktuálně vyhláška č. 294/2015 Sb.). Zákon samozřejmě nevylučuje, aby byly úseky měření rychlosti obecní policií nadále vyznačovány dopravním značením, ale nejedná se o povinnost stanovenou zákonem, jak ostatně Nejvyšší správní soud v minulosti judikoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
35. V tomto kontextu pak nelze podle názoru zdejšího soudu argumentovat povinností uveřejnit údaje o prováděném měření rychlosti podle ust. § 24b zákona o obecní policii, který stanovuje: „*Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*“ Za vhodný způsob lze totiž považovat rovněž zveřejnění těchto údajů na internetových stránkách dotčené obce, což je zcela standardní postup, který byl uplatněn rovněž v nyní posuzovaném případě (viz <http://www.bucovice.cz/informace-k-radaru/ds-1167>). Pokud žalobce v této souvislosti namítal, že se prvostupňový správní orgán otázkou zveřejnění údajů o měření rychlosti

vůbec nezabýval, krajský soud připomíná, že byla tato námitka poprvé uplatněna až v žalobě. Příslušnému správnímu orgánu je pak z úřední činnosti nepochybně známo, zda je na území dotčené obce stacionární měření rychlosti prováděno a že je tato skutečnost na jeho vlastních internetových stránkách zveřejněna (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017-71, a Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 44 A 6/2018-30).

36. Krajský soud navíc během ústního jednání doplnil dokazování o konkrétní listiny, z jejichž obsahu je zřejmé, že veřejně přístupné dokumenty v podobě informací o měření rychlosti, ověřovacího listu rychloměru a souhlasného stanoviska PČR, byly umístěny na internetových stránkách města Bučovice ještě před tím, než se neznámý řidič dopustil jednání majícího znaky přestupku (podle záznamu přestupku byla rychlost žalobcova vozidla změřena dne 30. 12. 2016). K poslední změně elektronické publikace uvedených dokumentů totiž došlo podle záznamu správce uvedených internetových stránek města Bučovice dne 17. 10. 2016.
37. Kromě toho se krajský soud neztotožnil ani s argumentací žalobce usilující o zpochybnění důvěryhodnosti společnosti RAMET, a.s., a to s odkazem na skutečnost, že se jedná zároveň o výrobce rychloměru a pořizovatele ověřovacího listu. V tomto ohledu je totiž podstatné, že byl ověřovací list vydán v souladu se zákonem o metrologii autorizovaným metrologickým střediskem, přičemž se jedná o veřejnou listinu, u které je správnost presumována (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2018, č. j. 19 A 28/2017-43, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Pokud pak žalobce žádal o přerušení soudního řízení z důvodu podnětu k zahájení přezkumného řízení (namítaná podjatost výrobce rychloměru podle ust. § 14 správního řádu), krajský soud uvádí, že žalobcem tvrzené podání podnětu či zahájení správního řízení nebylo nijak specifikováno a doloženo. Z toho důvodu a v kontextu již uvedené presumpce správnosti ověřovacího listu jako veřejné listiny proto nebylo návrhu na přerušení soudního řízení vyhověno.
38. Co se dále týče namítané absence vymezení pojmu „automat“ či „automatizovaný technický prostředek“ v rámci prvostupňového rozhodnutí, krajský soud připomíná, že daný pojem není zákonem nijak definován, přičemž se obecně jedná o trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované zařízení na určitém místě, které nevyžaduje přítomnost obsluhujícího personálu. K měření dochází v automatickém režimu na základě přednastavených podmínek, tedy bez dalšího či bezprostředního vlivu obsluhy. Význam daného pojmu pak lze podle ustálené judikatury dovodit již ze samotného jazykového vyjádření, pročez není třeba, aby se správní orgány jeho interpretací v odůvodnění rozhodnutí podrobně zabývaly (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-43, a ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008-97). Žalobce navíc danou námitku uplatnil až v žalobě, přestože byla informace o použití automatizovaného technického prostředku uvedena již ve výzvě k úhradě určené částky, na kterou bylo ve správním řízení písemně reagováno.
39. Nad rámec uvedené krajský soud dodává, že ze stanoviska PČR ze dne 26. 8. 2016 v kontextu ostatních podkladů jednoznačně vyplývá, že se jedná o stacionární radar RAMER 10T, který je umístěn na konstantním místě, pročez umožňuje opakované

měření rychlosti v jednom bodě, což odpovídá obecné povaze a funkci pevně umístěného rychloměru.

40. Ve vztahu k námitce absence dokazování ohledně aplikace odchylky měření rychlosti je pak vhodné poznamenat, že k jejímu zohlednění dochází ve prospěch řidiče při každém měření rychlosti, a to za účelem zohlednění možných nepřesností. Jedná se ostatně o skutečnost, která je zástupci žalobce jak ve správním, tak v soudním řízení nepochybně známa, neboť vystupují jako zástupci v mnoha jiných přestupkových věcech, kde je tato odchylka automaticky aplikována. Pokud prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nad rámec uvedeného odkázal na příslušná ustanovení zákona o metrologii a související opatření obecné povahy, které je veřejně dostupné na internetových stránkách ČMI, nejedná se o postup v rozporu se zákonem. V minulosti bylo naopak judikováno, že za zákonné lze považovat dokonce rozhodnutí, ve kterém nebyla aplikace odchylky měření vůbec zdůvodněna (srov. rozsudek Krajského soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 18 A 20/2017-28).
41. Krajský soud se poté neztotožnil ani s námitkou žalobce, že se nemohl se všemi důkazy seznámit, popř. že z nich překročení nejvyšší dovolené rychlosti spolehlivě nevyplývá. Přestože není výstupní fotografie z rychloměru kvalitní, a to v důsledku měření rychlosti ve večerních hodinách, je z jejího obsahu zřejmé, že se mezi vozidlem žalobce (zachycen detail registrační značky) a rychloměrem nenacházela žádná překážka. Skutečnost, že se měřené vozidlo nachází v radarovém svazku, vyplývá z jeho pozice a přiložené šablony, která je za tímto účelem správními orgány standardně používána, proti čemuž žalobce v průběhu správního řízení nic nenamítal. Žalobci a jeho zástupci pak bylo ve správním řízení na základě písemných výzev ze dne 16. 8. 2017 umožněno, aby se v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí seznámili, čehož však nevyužili.

c) Vady výroku

42. V nyní posuzované věci prvostupňový správní orgán skutečně v rámci výroku a odůvodnění rozhodnutí neodkázal na ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění ke dni spáchání správního deliktu. Dané ustanovení však stanovuje pouze okolnosti rozhodné pro výměru správního trestu (nikoliv jeho druh či výměru), kterými se příslušný správní orgán bez ohledu na absenci výslovného odkazu v rámci odůvodnění rozhodnutí zabýval. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že byla žalobci jako provozovateli vozidla uložena pokuta na samotné spodní hranici zákonného rozpětí.
43. Pokud se dále jedná o podrobnější specifikaci konkrétního typu rychloměru jako automatizovaného technického prostředku, jehož funkčností se krajský soud v rámci vypořádání předcházejících námitek podrobněji zabýval, byla správním orgánem provedena v souladu s podklady v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (byl uveden rovněž typ a výrobní číslo rychloměru). Takový postup je podle názoru zdejšího soudu z hlediska přezkoumatelnosti zcela dostačující.
44. Nelze se pak ztotožnit ani s námitkou žalobce, že došlo sdělením prvostupňového správního orgánu ohledně zaplacení pokuty a nákladů řízení bezhotovostním převodem k neoprávněnému omezení možností žalobce, jak stanovenou částku uhradit.

Jednalo se totiž o pouhé poskytnutí informace o nejběžnějším způsobu úhrady, z čehož nelze podle názoru krajského soudu bez dalšího dovozovat nemožnost či riziko postihu za předpokladu, že se žalobce rozhodne postupovat jiným obecně přípustným způsobem (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 72 A 45/2017-28).

45. Co se pak týče námitky směřující proti neúplnému odkazu na sankční ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí, dává krajský soud v tomto ohledu žalobci částečně za pravdu. Prvostupňový správní orgán totiž ve vztahu k určení druhu a výše správního trestu skutečně odkázal na pouze ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, přestože dotčené ustanovení je dále rozděleno na jednotlivá písmena, stanovující odlišné spodní a horní hranice pokuty. Na druhou stranu je nutné reflektovat skutečnost, že byla pokuta uložena na samotné spodní hranici zákonného rozpětí, které bylo v odůvodnění rozhodnutí číselně vymezeno.
46. Krajský soud je proto v souladu ustálenou judikaturou toho názoru, že neuvedení celého ustanovení stanovujícího výměru pokuty ve výroku rozhodnutí o přestupku je sice vadou, ale nikoliv takovou, která by odůvodňovala zrušení jinak v zásadě bezvadného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017-29).

d) Protiústavnost a diskriminace

47. Žalobce rovněž namítal, že je přenesení odpovědnosti za porušení pravidel silničního provozu na provozovatele motorového vozidla na základě ust. § 125f ve spojení s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozporu s ústavním pořádkem. K tomu krajský soud uvádí, že již byla výše uvedená právní konstrukce odpovědnosti provozovatele vozidla meritorně posouzena Ústavním soudem, přičemž nebyla považována za protiústavní (blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).
48. Stejně tak nelze v nyní posuzované věci aplikovat ve vztahu k posouzení trestnosti jednání žalobce právní úpravu ve znění po přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“), neboť je podle ust. § 112 odst. 1 a 2 daného zákona nadále rozhodný okamžik spáchání přestupku či dříve správního deliktu, pakliže není pozdější právní úprava pro obviněného příznivější. Přijetím nové právní úpravy nedošlo k tomu, že by jednání žalobce přestalo být protiprávní a sankcionovatelné.
49. Co se pak týče výše uložené pokuty, aplikaci institutu jejího mimořádné snížení pod spodní hranici stanovenou zákonem podle ust. § 44 nového přestupkového zákona nelze dovozovat pouze z případné absence přitěžujících okolností, a to s ohledem na typovou povahu přestupku provozovatele vozidla. Příslušný správní orgán navíc nemusí zdůvodňovat, proč k mimořádnému snížení pokuty nepřistoupil, pakliže nebyla splněna ani jedna ze zákonem stanovených podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45). Ze správního spisu vyplývá překročení nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěné části obce o 12 km/h,

a to v blízkosti přechodu pro chodce, což svědčí o tom, že uložení pokuty na spodní hranici zákonného rozpětí nebylo excesivní.

50. Pokud pak žalobce namítal, že jsou ze strany správních orgánů v rámci postihu za přestupkové jednání nedůvodně zvýhodňováni provozovatelé motorových vozidel registrovaných v zahraničí, jedná se podle krajského soudu o spekulaci, která nebyla ze strany žalobce kromě odkazu na mediální článek na internetu ničím podložena. Ve vztahu k posouzení zákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí je navíc zcela irrelevantní, pročez nebyla podrobena dalšímu dokazování.

e) Procesní vady

51. Krajský soud se poté neztotožnil ani s námitkou, že došlo doplněním GPS souřadnic do výroku prvostupňového rozhodnutí ke změně předmětu řízení, k čemuž se žalobce nemohl vyjádřit. Tato specifikace místa spáchání přestupku totiž byla provedena na základě údajů uvedených v záznamu o přestupku, který byl ve správním řízení jako důkaz řádně proveden a žalobci bylo prostřednictvím písemné výzvy opakovaně umožněno, aby se s jeho obsahem sám nebo prostřednictvím svého zástupce seznámil, což neučinil.
52. Stejně tak krajský soud připomíná, že byly nové důkazy v listinné podobě (souhlasné stanovisko PČR a sdělení identifikačních údajů pana I.H. jako údajného řidiče vozidla v jiných přestupkových věcech) po zrušení prvotního rozhodnutí o přestupku založeny do správního spisu, přičemž byl žalobce v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu marně vyzván k tomu, aby se s nimi před vydáním rozhodnutí seznámil (k možnosti provedení důkazu založením listiny do spisu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53). Pokud svého práva nevyužil, nelze jeho pasivitu klást k tíži prvostupňového správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem.
53. Za důvodné dále krajský soud nepovažoval ani námitky ohledně absence a nedostatečného zdůvodnění materiální stránky přestupku. Předně nelze považovat za bagatelní překročení rychlosti o 12 km/h (po zohlednění odchylky měření) v zastavěné části obce, a to v blízkosti přechodu pro chodce. Pokud se pak jedná o závěr prvostupňového správního orgánu ohledně hustoty silničního provozu v místě spáchání přestupku, nepochybně vyplývá ze znalosti místních podmínek, kterou není třeba dokazovat. Skutečnost, že se v blízkosti nachází školská zařízení, nebyla správními orgány považována za rozhodující aspekt ve vztahu k posouzení společenské škodlivosti, která by byla podle názoru krajského soudu s ohledem na další okolnosti případu alespoň v nepatrné míře tak či onak naplněna (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73). Nelze navíc opomenout, že byla pokuta uložena na samotné spodní hranici stanovené zákonem.

f) Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

54. Kromě věcných námitek proti zákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí byl v žalobě obsažen rovněž nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního

soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.

55. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“*

VIII. Závěr a náklady řízení

56. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
57. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. dubna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.